

Не молодиця ще, уже й не дівчина...

Микола Луків

Не молодиця ще, уже й не дівчина,
В очах глибока, чиста доброта.
Ніким за тридцять років не помічена,
Несе вона незаймані вуста.

Хода її легка не по-жіночому,
І стан пругкий, як золота лоза,
І сняться їй щоночі в домі отчому
Слова, які ніхто їй не сказав.

Вона й змирилась. Обминає танці.
Нехай — молодші. Не її пора.
Із старшими тримається у ланці,
На вихідні лишає їй сестра

Маленьку доню — два блакитні банти,
Повненькі щічки маками цвітуть.
Вони удвох ідуть у ліс гуляти,
Вінки з ромашок у лугах плетуть.

А ввечері маленька просить казку
Про королівну і про добрих фей.
І засина коло її грудей,
Сповита в ніжність, доброту і ласку.